

Prawo geologiczne i górnictwo

Przejdź do produktu na www.ksiegarnia.beck.pl

Część I. Zagadnienia ogólne

Rozdział 1. Geneza regulacji geologiczno-górnich w ujęciu historycznym

Literatura: *A. Lipiński, R. Mikosz*, Rozwój ustawodawstwa górnich w Polsce w latach 1918–1939, Prawne Problemy Górnictwa 1983, Nr 6; *H. Łabędzki*, Górnictwo w Polsce. Opis kopalnictwa i hutnictwa polskiego, pod względem technicznym, historyczno-statystycznym i prawnym, Warszawa 1841; *R. Mikosz*, Ewolucja prawnej regulacji dotyczącej korzystania z zasobów naturalnych wnętrza Ziemi w kontekście przemian ustrojowych w Polsce, Górnictwo i Geoinżynieria 2010, Nr 34 (3); *Z. Przybylski*, Sądownictwo administracyjne w prawie górnich, Głos Prawników Śląskich 1939, Nr 1; *K. Szamalek*, Zarys ewolucji polskiego prawa poszukiwania i wydobywania kopalin w latach 1991–2015, Biuletyn Państwowego Instytutu Geologicznego 2015, Nr 465; *P. Zagożdżon, M. Madziarz*, Dzieje górnictwa – element europejskiego dziedzictwa kultury, Wrocław 2010; *Z. Żółtowski*, Prawo geologiczne i górnich, Warszawa 1972.

§ 1. Początki górnictwa

Górnictwo jest działem techniki obejmującym całokształt procesów związanych z wydobywaniem ze skorupy ziemskiej kopalin użytecznych oraz ich przeróbką¹. Nauką, której narzędzia używane są w poszukiwaniu i rozpoznawaniu złóż kopalin, jest **geologia**. Stosunki społeczne związane z tą działalnością człowieka regulowane są natomiast przez **prawo geologiczne i górnich**. Instytucje tej gałęzi prawa kształtowały się na przestrzeni dziejów wraz z rozwojem wiedzy na temat technik dokumentowania i eksploatacji kopalin.

Ślady działalności górnich można dostrzec od początku dziejów ludzkości. Początkowo ludzie poszukiwali skał (epoka kamienia), a następnie metali w stanie rodzimym i związków chemicznych metali (epoka brązu i żelaza). Wykorzystywano je m.in. na potrzeby produkcji narzędzi rolniczych, uzbrojenia, a także biżuterii. Przyjmuje się, że rozwój wiedzy człowieka o możliwościach

¹ Encyklopedia PWN, hasło „Górnictwo”, <http://encyklopedia.pwn.pl>.

zastosowań metali oraz skał jest zbieżny z początkiem rozwoju rolnictwa¹. Pierwszym okresem rozwoju górnictwa była **działalność zbieracka** ludzi – kopaliny zbierane były z powierzchni ziemi (np. samorodki metali). Rozpoczęcie eksploatacji przez **pierwsze kopalnie** było natomiast związane z wyczerpaniem się zasobów powierzchniowych metali rodzimych oraz ich minerałów. Kopalnie te zakładane były w płytkich utworach geologicznych, w związku z występowaniem w nich zmineralizowanych żył. Przykładem takiej kopalni są wyrobiska w *Meči Kladenec* w Tracji (4900–4500 p.n.e.), w której wydobywano miedź, cynk i ołów². Prace wydobywcze prowadzono wówczas do głębokości warstwy wodonośnej, gdyż nie znano efektywnych technik odwadniania wkopów.

Aż do czasów Cesarstwa Rzymskiego działalność górnicza miała charakter rozproszony i nieprofesjonalny. **Profesjonalizacja** w górnictwie została wymuszona ze względu na pogarszanie się warunków wydobycia kopaliny, które były pozyskiwane z coraz większych głębokości. Ówczesne zmiany wynikały z licznych wypadków powodowanych przez niewykwalifikowanych niewolników, zatrudnianych w rzymskich kopalniach. Wypadki te generowały znaczne straty: przykładowo zawalenie się budowanych przez wiele lat chodników kopalnianych uniemożliwiało dalszą eksploatację i powodowało utratę złoża. Straty te były jednocześnie trudne do skompensowania przez oszczędności w wydatkach na wynagrodzenia dla górników. Remedium na te problemy okazały się regulacja zasad wydobywania kopaliny oraz rozwój wiedzy o zagrożeniach górniczych. Tendencje te spowodowały pojawienie się pierwszych urzędników sprawujących nadzór nad pozyskiwaniem kopaliny.

Na ziemiach polskich pierwsze ślady działalności górniczej pochodzą z obszaru Gór Świętokrzyskich. Zlokalizowane były tam kopalnie krzemienia pasiastego, wydobywanego w Krzemionkach Opatowskich w okresie prawdopodobnie 3900–1600 lat p.n.e. Z kolei prace eksploatacyjne przy wydobyciu rud cynku, ołowiu i srebra w rejonie Tarnowskich Gór datuje się na III w. n.e.³ Z IX w. pochodzą natomiast pierwsze ślady warzelnictwa, które prowadzono w rejonie Wieliczki⁴. Sól kamienną uzyskiwano wówczas ze słonych źródeł i studni. Eksploatację wgłębną rozpoczęto wraz z ich wyczerpaniem.

¹ S. Łęczycycki, Początki metalurgii oraz górnictwa od Anatolii po Europę Centralną, [w:] P. Zagożdżon, M. Madziarz (red.), Dzieje górnictwa – element europejskiego dziedzictwa kultury, Wrocław 2010, s. 207.

² *Ibidem*, s. 214.

³ A. Mirek, K. Król, Rozwój działalności urzędów górniczych na ziemiach polskich na tle wypisków z dziejów górnictwa, [w:] P. Zagożdżon, M. Madziarz, Dzieje górnictwa na tle europejskiego dziedzictwa kultury, Wrocław 2009, s. 220.

⁴ K. Pająk, Wieliczka – stare miasto górnicze, Kraków 1969, s. 7.

§ 2. Regulacje geologiczno-górniczne w okresie I Rzeczypospolitej

I. Pierwsze regulacje górnicze

Regulacje geologiczno-górniczne wydawane były przez monarchów od początku polskiej państwowości. Czynili tak *Kazimierz Odnowiciel* w 1044 r. oraz *Bolesław Krzywousty* w 1105 r., którzy określili m.in. udział zakonu Benedyktynów we wpływach z kopalń wielickich¹. Ważnym dokumentem wskazującym na istnienie w tamtym okresie górnictwa w Polsce jest bulla papieża *Innocentego II* z 1136 r. (Bulla gnieźnieńska), która zatwierdziła arcybiskupowi gnieźnieńskiemu dochody z kopalń rud cynku i ołowiu w rejonie Bytomia i Chorzowa na Śląsku².

Wzmianki o polskim ustawodawstwie górniczym pojawiają się częściej, począwszy od czasów *Kazimierza Wielkiego*. Istotnym przykładem aktu prawnego dotyczącego górnictwa była w tamtym okresie ustawa z 1368 r. o kopalniach soli w Wieliczce i w Bochni, która traktowała m.in. o sposobie zarządzania górnictwem soli oraz o obowiązkach urzędników górniczych³. W myśl przepisów tej ustawy urzędnikami górniczymi byli **żupnicy** (urzędnicy królewscy nadzorujący pracę kopalń), **podżupkowie** (nadzorujący bezpośrednio produkcję w danej kopalni), **góromistrzowie** (zajmujący się kwestiami technicznymi i geologicznymi w kopalni, w tym bezpieczeństwem) oraz **szygarzy** (nadzorujący konkretne roboty górnicze). Ustawa *Kazimierza Wielkiego* zabraniała także kasztelanom i starostom ingerencji w sprawy żup, była zatem wymierzona przeciw możnowładztwu⁴. Król Polski czerpał dzięki tym regulacjom wyłączne dochody ze sprzedaży soli, która była wówczas głównym polskim towarem eksportowym.

II. Zasada wolności górniczej i regalia górnicze

Innym z przykładów średniowiecznych regulacji górniczych w Polsce jest przywilej królowej *Elżbiety* z 1372 r., potwierdzony przez króla *Władysława Jagiełłę* w 1426 r. Przywilej ten pozwalał każdemu na poszukiwanie i wydobywanie kopalni ze złóż w rejonie Olkusza w zamian za uiszczenie na rzecz kró-

¹ H. Łabędzki, *Górnictwo w Polsce. Opis kopalnictwa i hutnictwa polskiego, pod względem technicznym, historyczno-statystycznym i prawnym*, Warszawa 1841, s. 103.

² A. Mirek, *K. Król*, Rozwój, s. 229.

³ H. Łabędzki, *Górnictwo*, s. 105.

⁴ A. Mirek, *K. Król*, Rozwój, s. 230.

la podatku górniczego – **olbory** oraz innych opłat, w tym pogłównego od liczby zatrudnionych robotników. Przywilej ten wyrażał panującą w średniowieczu **zasadę wolności górniczej**, w której prowadzić roboty geologiczne i górnicze mógł każdy pod warunkiem opłacania stosownych podatków na rzecz monarchy. Nie wymagano wówczas licencji od górników, co miało zachęcić ludność do podejmowania poszukiwań złóż kopalni i wydobywania kopalni ze złóż.

5 Ograniczeniem zasady wolności górniczej były tzw. **regalia królewskie** (królewszczyzny), przewidujące prawo własności monarchy do wnętrza ziemi, w tym do złóż kopalni. Pierwsze takie regalia ustanowione zostały w **Prawie Ronkalijskim** z 1158 r. przez cesarza *Fryderyka I Rudobrodego*, a następnie stały się powszechne w większości państw ówczesnej Europy. Odtąd górnicy prowadzili prace na złożach będących własnością monarchów, a podstawę prawną prowadzenia prac górniczych w tamtym okresie porównać można do prawa dzierżawy. Odpłatność z tytułu pobierania pożytków z rzeczy cudzej manifestowała się wówczas w obowiązku wnoszenia danin na rzecz monarchy z tytułu prowadzenia działalności górniczej.

6 W tak zarysowanym reżimie prawnym polskie górnictwo funkcjonowało do końca XV w. Obszarami szczególnie intensywnej aktywności górniczej były wówczas rejony Wieliczki i Bochni (górnictwo soli kamiennej), Olkusza i Tarnowskich Gór (górnictwo cynku, ołowiu i srebra), Chęciny (górnictwo miedzi) oraz Tarnobrzega (górnictwo siarki). W XV wieku można jednak zaobserwować w Polsce powolny zanik średniowiecznej tradycji wolności górniczej, wynikający z postępujących procesów profesjonalizacji. Coraz częściej podejmowanie działalności górniczej uwarunkowane było uzyskaniem stosownych zezwoleń, a najdawniejszym znanym przykładem przyznanej koncesji na poszukiwanie złóż kopalni jest zezwolenie udzielone *Mikołajowi Sobowskiemu* z Kleparza na poszukiwanie złota, srebra, miedzi i ołowiu w całym kraju, wydane przez *Kazimierza Jagiellończyka* w 1448 r.¹

Efektom tych tendencji był statut króla *Aleksandra Jagiellończyka* z 1505 r., który regulował działalność **sądów górniczych**, wydawanie pozwoleń na działalność górniczą przez żupnika (tzw. **frysztę**), działalność **towarzystw gwarczek** (w tym podejmowanie przez nie uchwał)², konsekwencje niewykonywania praw górniczych przez **gwarków**, a także system podatków od prowadzonej działalności³. Statut wprowadził także po raz pierwszy centralny królewski urząd **komornika górniczego**, który pełnił nadzór nad wydobywaniem kopalni ze złóż w Rzeczypospolitej. Ustawa *Aleksandra Jagiellończyka* jest sym-

¹ A. Mirek, *K. Król*, Rozwój, s. 113.

² Gwarek był osobą zajmującą się wydobywaniem kopalni ze złóż.

³ H. Łabędzki, *Górnictwo*, s. 110.

boliczną cezurą wskazującą na zanik wolności górniczej na ziemiach polskich. Odtąd działalność gospodarcza w tej dziedzinie została poddana reglamentacji poprzez koncesje, zezwolenia i licencje. Niestety, nie zachował się do czasów obecnych żaden egzemplarz statutu, a najstarszym zachowanym pomnikiem ustawodawstwa górniczego ziem polskich tamtego okresu jest przywilej górniczy **Ordunek Górny** księcia opolskiego *Jana II Dobrego*¹. Został on wydany 16.11.1528 r. i zawierał 72 artykuły regulujące m.in. warunki pracy w tarnogórskich kopalniach srebra i ołowiu.

Druga ze średniowiecznych zasad, w której złoża kopalin stanowiły regale królewskie, została zniesiona z kolei podczas elekcji króla *Stefana Batorego* (1576 r.). W *pacta conventa* zrezygnował on z prawa własności do wszystkich bogactw naturalnych znajdujących się we wnętrzu ziemi², pozostając jednak właścicielem kopalń rejonu Wieliczki i Bochni. Zerwanie z zasadą odrębnej własności złóż przysługującej monarsze stanowiło ewenement na tle ustawodawstw europejskich (przykładowo na Węgrzech doszło wówczas do pozbawienia szlachty jakichkolwiek praw własności do złóż kopalin³). Odtąd własność posiadaczy ziemskich rozciągała się zarówno na powierzchnię terenu, jak i na wnętrze ziemi, co było potwierdzane w *pacta conventa* kolejnych królów elekcyjnych. Własność prywatna nie okazała się jednak bodźcem rozwojowym dla polskiego górnictwa, które podupadło zwłaszcza od czasów potopu szwedzkiego. Najprawdopodobniej sytuacja ta spowodowana była brakiem środków wśród rozproszonej szlachty na kosztowne inwestycje infrastrukturalne w górnictwo.

III. Królewska Komisja Kruszcowa

Po okresie wojen XVII w. polska gospodarka, osłabiana wskutek licznych 7 działań wojennych prowadzonych na obszarze kraju, znalazła się w stanie zapaści. Dotyczyło to także polskiego górnictwa, które było przestarzałe, a w wielu miejscach zarzucono eksploatację kopalin mimo dostępności złóż. Powodowało to marnotrawstwo krajowych zasobów surowców mineralnych, utrudniając odbudowę zniszczonej gospodarki. Próbę pobudzenia polskiego górnictwa podjął na szerszą skalę dopiero król *Stanisław August Poniatowski*, dążąc do większego zaangażowania państwa w sprawy górnicze⁴. W *pacta conventa* król zadeklarował

¹ J. Piekarniczek, Pierwsza polska ustawa górnicza, czyli Ordunek Górny, Tarnowskie Góry 1928.

² Z. Żółtowski, Prawo geologiczne i górnicze, Warszawa 1972, s. 14.

³ H. Labędzki, Górnictwo, s. 122.

⁴ Doniosłą rolę w propagowaniu w Polsce wiedzy geologicznej i górniczej odgrywał wówczas ksiądz *Jan Krzysztof Kluk* (1739–1796), autor podręcznika Rzeczy kopalnych osobliwie zdadniejszych szukanie, poznanie i zażycie, wydane w 1781 r.

wał przykładowo wprowadzenie możliwości inwestowania w polskie górnictwo przez cudzoziemców. W tym celu w 1776 r. upoważnił on Departament Skarbu w Radzie Nieustającej do rozmów z kompaniami górnichymi w sprawie otwierania nowych kopalń. Sam również był udziałowcem spółki górnich, która podjęła próbę reaktywacji wydobywania metali w rejonie olkuskim. W 1782 r. król powołał z kolei **Komisję Kruszcową**, jako organ nadzorczy nad inwestycjami geologicznymi i górnichymi w kraju, do którego kompetencji należało także inicjowanie poszukiwań nowych złóż kopalin¹. Podstawowym obszarem pracy Komisji były pierwotnie rejony Olkusza i Gór Świętokrzyskich, skąd pochodzić miały metale na potrzeby polskich mennic. Prace poszukiwawcze Komisji stały się szczególnie intensywne po utracie kontroli nad kopalniami soli w Wieliczce i w Bochni (po I zaborze znalazły się one w granicach Cesarstwa Austriackiego) i przyniosły wówczas rezultat w postaci odkrycia złóż soli w Ciechocinku na Kujawach. Z uwagi na specyfikę zadań powierzonych Komisji Kruszcowej uchodzić ona może za załączek służby geologicznej w Polsce.

§ 3. Ustawodawstwo geologiczno-górnich państw zaborczych

I. Zasada dyrekcyjna

- 8 Wraz z upadkiem I Rzeczypospolitej na ziemiach polskich zostało wprowadzone prawo państw zaborczych. Ówczesne zmiany prawne w górnictwie związane były przede wszystkim z rozpoczynającą się rewolucją przemysłową i miały na celu wprowadzenie ułatwień w podejmowaniu działalności geologiczno-górnich. Z tego powodu władze pruskie uregulowały wówczas przykładowo zasady udzielania ulg podatkowych dla przedsiębiorców otwierających kopalnie. Na terenie zaboru pruskiego wprowadzona została także tzw. **zasada dyrekcyjna**, polegająca na ścisłej kontroli przez urzędy górnich procesy wydobywania kopalin. Polegała ona na jednolitej organizacji wszystkich kopalń, dostosowanych do określonych standardów. Przejawami zasady dyrekcyjnej było m.in. wprowadzenie jednolitych wymogów sporządzania map górnich i planów ruchu, a także inspekcje urzędników górnich w kopalniach². Podobne tendencje miały również miejsce na obszarze zaboru au-

¹ *M.O. Jędrysek*, *Od Komisji Kruszcowej do dziś – wybrane zagadnienia z punktu widzenia Głównego Geologa Kraju (2005–2007)*, [w:] *P. Zagożdżon, M. Madziarz*, *Dzieje górnictwa – element europejskiego dziedzictwa kultury*, Wrocław 2009, s. 91–96.

² *E. Piątek, Z. Piątek*, *Historia górnictwa węglowego w rejonie Nowej Rudy na Dolnym Śląsku w okresie od XV do XVIII wieku*, *Prz.Gór.* 2020, Nr 10, s. 38–44.

striackiego, gdzie uporządkowano przykładowo eksploatację soli w kopalniach Wieliczki i Bochni poprzez wprowadzenie jednolitego systemu wydobywania, likwidację starych chodników i budowę ich regularnej sieci. Państwa zaborcze zorganizowały także administrację górnictwem na ziemiach polskich. W 1769 r. utworzony został w Prusach **Wyższy Urząd Górniczy** (*Oberbergamt*) obejmujący swą jurysdykcją Śląsk, natomiast w 1786 r. utworzony został **Okręgowy Sąd Górniczy dla Galicji**, pełniący zarazem funkcję sądu i organu administracyjnego¹. Z kolei w zaborze rosyjskim głównym organem pełniącym funkcję nadzorczą nad górnictwem była **Główna Dyrekcja Górnicza** z siedzibą w Kielcach, która została zorganizowana w 1816 r. w Królestwie Polskim z inicjatywy *Stanisława Staszica*.

II. Prawo własności górniczej

Ustawy regulujące prawo górnicze na ziemiach polskich wprowadzono kolejno w 1854 r. w zaborze austriackim, w 1865 r. w zaborze pruskim i w 1870 r. w zaborze rosyjskim². Ustawodawstwa państw zaborczych wprowadziły nie tylko nową organizację administracji górniczej, lecz uregulowały także zagadnienie własności złóż kopalin. Traktowały one pojęcie własności gruntowej niezmiernie szeroko, uznając złoża za integralne części nieruchomości, które dzielą jej los prawny. Część kopalin została jednak wyłączona z tak określonego zakresu własności nieruchomości gruntowej i ukształtowana w przedmiot odrębnego **prawa własności górniczej**³. O wyłączeniu tym decydował strategiczny charakter niektórych kopalin dla gospodarek państw zaborczych. I tak w austriackiej powszechnej ustawie górniczej z 1854 r. wyłączeniu podlegały wszystkie kopaliny metaliczne (m.in. minerały rudne cynku, ołowiu, miedzi oraz manganu), siarka, alun, sól kamienna, grafit, asfalt, węgiel brunatny i kamienny. Treść prawa własności górniczej obejmowała przede wszystkim wyłączenie do korzystania ze złoża i rozporządzanie wydobytą kopaliną. Ponadto w sytuacji odkrycia na obszarze istniejącego nadania górniczego innej kopaliny, własność górnicza obejmowała także prawo pierwszeństwa uzyskania nadania także w odniesieniu do drugiej z kopalin⁴. Szczególne cechy instytucji własności górniczej ukształtowane były przez państwa zaborcze dwojako:

¹ E. Piątek, Z. Piątek, *Historia*, s. 237.

² A. Mirek, K. Król, *Rozwój*, s. 235.

³ A. Lipiński, R. Mikosz, *Rozwój ustawodawstwa górniczego w Polsce w latach 1918–1939*, *Prawne Problemy Górnictwa* 1983, Nr 6, s. 83–105.

⁴ *Ibidem*, s. 90.

- 1) w ustawodawstwach pruskim i austriackim złoża kopalni objęte własnością górnictwem uważane były za zastrzeżone na rzecz państwa. Złoża te były bezwzględnie wyłączone z zakresu własności nieruchomości gruntowej, a właściciel nieruchomości nie posiadał do nich żadnych praw. W zaborze austriackim podmiot chcący zainwestować w poszukiwanie złóż kopalni musiał ubiegać się o zezwolenie (*Schurfbewilligung*), na podstawie którego uzyskiwał on prawo do prowadzenia prac poszukiwawczych w granicach pola poszukiwawczego (*Schurfgebiet*). Do prowadzenia prac poszukiwawczych nie była potrzebna zgoda właściciela nieruchomości gruntowej, który mógł zostać zmuszony do udostępnienia swej nieruchomości podmiotowi poszukującemu za wynagrodzeniem. Prawo do wydobywania kopaliny było z kolei przyznawane w drodze **nadania górnictwa**, które określało treść prawa własności górnictwa;
- 2) w ustawodawstwie rosyjskim, pomimo wyłączenia złóż niektórych kopalni z zakresu własności gruntowej, prawo własności złóż przysługiwało, co do zasady, właścicielowi nieruchomości gruntowej¹. Dzięki temu właściciel mógł bez spełnienia dodatkowych wymogów poszukiwać złóż na obszarze swej nieruchomości gruntowej, chociaż w przypadku kopalni objętych własnością górnictwem ich poszukiwanie było dozwolone również przez inne podmioty, także wbrew właścicielowi nieruchomości. O ile w fazie poszukiwawczej złóż kopalni procedura rosyjska była relatywnie prosta, o tyle postępowanie w sprawie nadania górnictwa cechowało się uciążliwością, wysokim stopniem skomplikowania i formalizmem. O nadanie górnictwa mógł ubiegać się tylko odkrywca złoża, w przeciwieństwie do zaborów austriackiego i pruskiego, gdzie możliwość taką miały także osoby trzecie.

Ustawodawstwa górnictwa państw zaborczych ulegały licznym zmianom na przestrzeni lat. W momencie odzyskania przez Polskę niepodległości w 1918 r. obowiązywały na jej terenie następujące ustawy górnictwa:

- 1) rosyjska ustawa górnictwa z 1912 r.,
- 2) austriacka powszechna ustawa górnictwa z 1854 r. oraz
- 3) pruska powszechna ustawa górnictwa z 1865 r.

Ponadto na terenach dawnego zaboru austriackiego obowiązywały austriacka powszechna ustawa naftowa z 1884 r. oraz krajowa galicyjska ustawa naftowa z 1908 r.² Obowiązywały one w II Rzeczypospolitej także w pierwszych latach po odzyskaniu niepodległości.

¹ A. Lipiński, R. Mikosz, *Rozwój ustawodawstwa*, s. 86.

² P. Gisman, *Rozwój prawodawstwa górnictwa w Polsce*, *Prace naukowe Instytutu Górnictwa PWR* 2005, Nr 111, s. 72.

§ 4. Podstawowe instytucje ustawodawstwa górniczego II Rzeczypospolitej

Ustawy górnicze państw zaborczych zostały uchylone przez rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z 29.11.1930 r. – Prawo górnicze, które normowało zarówno geologiczne prace poszukiwawczo-rozpoznawcze, jak i prace związane z wydobywaniem kopalin ze złóż. Rozporządzenie to liczyło 320 artykułów, zgromadzonych w XIV działach. Instytucje wprowadzone rozporządzeniem wzorowały się na rozwiązaniach przyjętych przede wszystkim w pruskim i austriackim prawie górniczym okresu zaborów. W odniesieniu do własności złóż Prawo górnicze wyróżniało następujące kategorie kopalin:

- 1) kopaliny **niezwiązane z prawem własności gruntowej**, które mogły stać się przedmiotem własności górniczej. W zależności od kopaliny własność ta mogła być nadana każdemu¹ lub przysługiwać wyłącznie państwu;
- 2) kopaliny **związane z prawem własności gruntowej**. Prawo ich poszukiwania i wydobywania przysługiwało właścicielowi nieruchomości gruntowej.

Odrębny reżim prawny dotyczył natomiast ropy naftowej, której poszukiwanie i wydobywanie określone były odrębnymi ustawami naftowymi. Podstawową instytucją Prawa górniczego była **własność górnicza**, która nawiązywała do rozwiązań ustawodawstw państw zaborczych. Prawo własności górniczej powstawało w drodze **nadania**, co było uwarunkowane odkryciem złoża kopaliny, zgłoszeniem odkrycia oraz wystąpieniem z wnioskiem o nadanie własności pola górniczego (art. 22 PrGór). O udzieleniu lub odmowie udzielenia nadania orzekały z kolei urzędy górnicze (art. 22–62 PrGór)². Przedmiotem nadania było **pole górnicze**, czyli przestrzeń, w granicach której powstawała własność górnicza (art. 17 PrGór). Prawo odkrywcy do nadania górniczego stanowiło jednocześnie roszczenie służące przeciwko państwu, które realizowane było na drodze sądownictwa administracyjnego³. Na treść własności górniczej składały się następujące uprawnienia:

- 1) prawo poszukiwania złóż kopalin i wydobywania kopalin ze złóż, w tym kopalin współwystępujących w złożu, nieobjętych nadaniem górniczym;
- 2) prawo do wydobywania kopalin z hałd po robotach górniczych;

¹ Dotyczyło to następujących kopalin: rad, złoto, srebro, platyna, miedź, cyna, cynk, kadm, ołów, rtęć, żelazo (z wyjątkiem rud darniowych), kobalt, nikiel, arsen, antymon, mangan, glin, chrom, wolfram (metale te podlegały własności górniczej, zarówno występując w stanie rodzimym, jak i w rudach), minerały będące źródłem pozyskania siarki oraz fosforu, węgiel brunatny, grafit, węgiel kamienny oraz antracyt (art. 1 ust. 1 PrGór).

² A. Lipiński, R. Mikosz, Rozwój ustawodawstwa, s. 95.

³ Z. Przybylski, Sądownictwo administracyjne w prawie górniczym, Głos Prawników Śląskich 1939, Nr 1, s. 37–61.

- 3) prawo do korzystania z wnętrza ziemi i jej powierzchni, wyrażające się m.in. w możliwości wykonywania wszelkiego rodzaju robót górniczych oraz prac budowlanych na powierzchni ziemi i pod jej powierzchnią;
- 4) prawo do budowy w granicach pola górniczego zakładów przetwórczych (np. sortowni, zakładów wzbogacania rud);
- 5) prawo do bezpłatnego korzystania z wody kopalnianej (z wyjątkami określonymi w prawie wodnym);
- 6) prawo do wstępu na cudzy grunt w celu dokonania pomiarów i umieszczenia znaków granicznych;
- 7) roszczenie przeciwko właścicielowi gruntu o odstąpienie nieruchomości, piasku i wód na potrzeby zakładu górniczego oraz urządzeń pomocniczych. Uprawnienie to stanowiło instytucję **wywłaszczenia górniczego**;
- 8) roszczenie o zaprzestanie wydobywania minerałów przynależnych do gruntu, jeżeli ich eksploatacja stanowiła utrudnienie lub uniemożliwiała wykonanie podstawowych uprawnień objętych treścią własności górniczej¹.

Własność górnicza mogła ulec zniesieniu w sytuacji, gdy została ona odebrana w drodze uchwały wyższego urzędu górniczego lub wskutek zrzeczenia się jej. W pierwszym przypadku przesłanką zniesienia było nieusprawiedliwione niewykonywanie w okresie 6 miesięcy robót górniczych nakazanych przez urząd górniczy (art. 172–183 PrGór). Była to regulacja zapobiegająca zjawisku **blokowania złóż** przez inwestorów, będącego przejawem nieuczciwej konkurencji.

Prawo górnicze z 1930 r. zawierało liczne regulacje dotyczące ruchu zakładu górniczego, czego dotyczył Dział VII PrGór, O zarządzie i ruchu zakładu górniczego. Przepisy te przewidywały, że ruch mógł być prowadzony wyłącznie przez osoby o stwierdzonych przez urzędy górnicze kwalifikacjach (art. 123 ust. 1 PrGór). Kierownikiem ruchu mogła być, co do zasady, wyłącznie osoba posiadająca obywatelstwo polskie, posługująca się biegle językiem polskim, niepozbawiona praw publicznych i posiadająca stopień inżyniera górniczego uzyskanego w wyższej uczelni w kraju (art. 124 PrGór). Ponadto regulacjami Prawa górniczego objęte zostały takie zagadnienia, jak: ochrona wyrobisk górniczych, bezpieczeństwo i higiena pracy w kopalniach, ochrona powierzchni, ochrona wód mineralnych czy zapobieganie szkodom górniczym. W odniesieniu do administracji górniczej PrGór przewidywało istnienie **okręgowych urzędów górniczych**, które rozpatrywały sprawy z zakresu górnictwa w I instancji oraz **wyższych urzędów górniczych** będących organami I lub II instancji (w odniesieniu do decyzji okręgowych urzędów górniczych). Z kolei **Minister Przemysłu i Handlu** rozpoznawał sprawy górnicze w II instancji od

¹ A. Lipiński, R. Mikosz, *Rozwój ustawodawstwa*, s. 99–101.

§ 5. Zasada społecznej gospodarki złożami w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej 11
decyzji wyższych urzędów górniczych (art. 188 ust. 1 PrGór). Organem pomocniczym Ministra było **Kolegium Górnicze**.

§ 5. Zasada społecznej gospodarki złożami w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej – Prawo górnicze z 1930 r. 12 obowiązywało także w pierwszych latach po II wojnie światowej, podlegając nowelizacjom mającym na celu zasadniczo rozszerzenie listy kopalin stanowiących wyłączną własność państwa. Zostało ono derogowane 6.5.1953 r. przez dekret Rady Państwa – Prawo górnicze¹. Regulacje dekretu sformułowane były według ogólnych zasad ustroju społeczno-gospodarczego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, określonych w Konstytucji PRL z 22.7.1952 r.² Podstawą tego ustroju był socjalistyczny system gospodarczy, oparty na uspołecznionych środkach produkcji i socjalistycznych stosunkach produkcji³. W odniesieniu do gospodarki złożami najistotniejszy był art. 8 Konstytucji PRL, w myśl którego złoża mineralne oraz kopalnie, obok m.in. wód, lasów państwowych, dróg i banków stanowiły **mienie ogólnonarodowe**, podlegające szczególnej trosce i opiece państwa oraz wszystkich obywateli. Regulacje te przesądzały o zmianie stosunków własnościowych w odniesieniu do złóż kopalin w porównaniu do postanowień prawa górniczego okresu II Rzeczypospolitej i wprowadzały **zasadę społecznej gospodarki złożami**. Regulacje dekretu z 1953 r. – Prawo górnicze niekoniecznie jednak rozwijały postanowienia Konstytucji PRL w sposób konsekwentny. Niekonsekwencją ustawodawcy był przede wszystkim brak przepisów rozstrzygających sytuację prawną złóż kopalin, w tym przede wszystkim w zakresie prawa własności wnętrza ziemi⁴. Artykuł 5 dekretu przesądzał jedynie, że **prawo wydobywania** kopalin przysługiwało, co do zasady, państwu. Z tego powodu rozstrzyganie o własności konkretnego złoża wymagało wzięcia pod uwagę zarówno miejsca jego położenia, jak i ustalenia, czy dana kopalina podlega reżimowi prawnemu prawa górniczego.

Pomimo niejasnej kwestii praw do złóż kopalin, działalność w zakresie prac geologicznych i górniczych była w PRL objęta w rzeczywistości **monopolem**

¹ Tekst jedn. Dz.U. z 1955 r. Nr 10, poz. 6.

² Dz.U. z 1952 r. Nr 33 poz. 232.

³ R. Mikosz, Ewolucja prawnej regulacji dotyczącej korzystania z zasobów naturalnych wnętrza Ziemi w kontekście przemian ustrojowych w Polsce, *Górnictwo i Geoinżynieria* 2010, Nr 34 (3), s. 19.

⁴ *Ibidem*, s. 21.

państwowym, a kopaliny wydobywane były wówczas głównie przez przedsiębiorstwa państwowe. Wyjątek od tej reguły był przewidziany w art. 5 dekretu i przewidywał możliwość zezwolenia spółdzielniom i osobom niebędącym wykonawcami narodowych planów gospodarczych na wydobywanie kopalini. Zezwolenie to stanowiło kompetencję Ministra Górnictwa, który swoją decyzję uzgadniał z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego. W ograniczonym zakresie także poszukiwanie złóż kopalini, w odniesieniu do których prace poszukiwawcze nie były zastrzeżone na rzecz państwowej służby geologicznej, mogło być prowadzone również przez osoby fizyczne. Wymagało to jednak stosownego zezwolenia (art. 14 i 15 dekretu).

- 13 Inną z cech ustawodawstwa geologiczno-górnich Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej było rozdzielenie zagadnień geologicznych i górnich oraz uregulowanie ich w dwóch odrębnych aktach prawnych (dekret Rady Państwa z 6.5.1953 r. – Prawo górnich oraz ustawa z 16.11.1960 r. o prawie geologicznym¹). W pierwszym z nich poruszone były kwestie związane m.in. z poszukiwaniem złóż kopalini i wydobywaniem kopalini ze złóż, stosunkiem przedsiębiorstwa górnich do właściciela nieruchomości gruntowej, szkodami górnichymi, planowaniem górnich oraz ruchem zakładu górnich. Przedmiotem ustawy o prawie geologicznym były z kolei zasady prowadzenia prac geologicznych, w tym sporządzanie i zatwierdzanie dokumentacji geologicznych, zasady działania państwowych przedsiębiorstw geologicznych, bilansowanie zasobów kopalini, a także ustrój i kompetencje administracji geologicznej. Organami tej administracji były właściwe do spraw geologii organy prezydiów wojewódzkich rad narodowych oraz **Centralny Urząd Geologii**.

§ 6. Ewolucja prawa geologicznego i górnich po okresie transformacji ustrojowej

I. Zasada wolności gospodarczej

- 14 W okresie transformacji ustrojowej dokonano gruntownych zmian dotyczących systemu polityczno-gospodarczego państwa. Na podstawie ustawy z 23.12.1988 r. o działalności gospodarczej² dokonano wyboru społecznej gospodarki rynkowej, jako podstawy polskiego ustroju gospodarczego, przywrócono **zasadę wolności gospodarczej** oraz zrównano sytuację wszystkich podmiotów gospodarczych w zakresie podejmowania i prowadzenia działalności

¹ Dz.U. z 1960 r. Nr 52, poz. 303.

² Dz.U. Nr 41 poz. 324.

gospodarczej¹. Na podstawie tych zmian umożliwiono przedsiębiorcom prywatnym podejmowanie działalności gospodarczej w sektorze geologii i górnictwa.

Jednym z najistotniejszych wyzwań tamtego okresu było określenie nowych stosunków własnościowych w odniesieniu do złóż kopalin, zważywszy na niejednoznaczności odziedziczone w tej materii po okresie PRL. Z chwilą wejścia w życie ustaw z 9.3.1991 r. o zmianie Prawa Górniczego² oraz o zmianie ustawy o prawie geologicznym³ wprowadzona została zasada, zgodnie z którą złoża kopalin stały się własnością **Skarbu Państwa**. Dotyczyło to wszystkich złóż, które znajdowały się poniżej dolnej granicy nieruchomości gruntowej. Do właściciela nieruchomości należały z kolei te złoża, które stanowiły jej część składową. Regulacja ta była zatem mocno restrykcyjna w porównaniu z regulacjami przedwojennego Prawa górniczego.

Przepisy ustaw nowelizujących okresu transformacji przewidywały, że podjęcie działalności gospodarczej w zakresie poszukiwania, rozpoznawania i wydobywania kopalin zależne było od uzyskania **koncesji**. Podstawą prowadzenia działalności geologicznej i górniczej było z kolei prawo **użytkowania górniczego**, uprawniające użytkownika górniczego do korzystania z określonej przestrzeni w górotworze. Nowelizacje wprowadziły także do polskiego systemu prawnego **opłatę eksploatacyjną**, stanowiącą daninę publiczną z tytułu wydobywania kopalin⁴.

II. Unifikacja prawa geologicznego i górniczego

Nowelizacje uchwalone w 1991 r. miały charakter tymczasowy. Uwzględniając postulaty o potrzebie kompleksowości i jednolitości prawa geologicznego i górniczego w Polsce, Sejm uchwalił 4.2.1994 r. ustawę – Prawo geologiczne i górnicze. Ustawa ta skupiała w jednym akcie prawnym zagadnienia dotyczące zarówno geologii, jak i górnictwa. Oprócz przepisów dotyczących prac geologicznych i górniczych, regulowała ona kwestie ochrony złóż kopalin, wód podziemnych i innych elementów środowiska. Ustawa ta potwierdziła zasadę, że właścicielem złóż był Skarb Państwa (art. 7 ust. 1), z wyjątkiem sytuacji, gdy złożo stanowiło część składową nieruchomości gruntowej – wówczas prawo własności tej części przysługiwało właścicielowi nieruchomości. 15

¹ P. Wojtulek, T. Kocowski, Unijna zasada niedyskryminującego dostępu a system udzielania zezwoleń w polskim prawie geologicznym i górniczym, Prz.G. 2018, Nr 66 (2), s. 3.

² Dz.U. z 1991 r. Nr 31 poz. 128.

³ Dz.U. z 1991 r. Nr 31 poz. 129.

⁴ K. Szamalek, Zarys ewolucji polskiego prawa poszukiwania i wydobywania kopalin w latach 1991–2015, Biuletyn Państwowego Instytutu Geologicznego 2015, Nr 465, s. 21–34.

Istotną regulacją ustawy był także **podział kopalin na podstawowe i pospolite**, który był wykorzystywany przy ustalaniu właściwości rzeczowej organu koncesyjnego¹.

Ustawa z 4.2.1994 r. była często krytykowana m.in. ze względu na nieprecyzyjne sformułowanie prawa własności złóż kopalin oraz nadmierną kazuistykę niektórych przepisów (np. przepisów o kwalifikacjach w zakresie górnictwa). Krytyka ta oraz potrzeba dostosowania polskiego prawa do dyrektyw Unii Europejskiej² spowodowały rozpoczęcie prac nad nową, obowiązującą obecnie ustawą – Prawo geologiczne i górnicze, która została uchwalona przez Sejm 9.6.2011 r.

¹ Do grupy kopalin podstawowych zaliczano: gaz ziemny, ropę naftową z jej pochodnymi, węgiel brunatny, węgiel kamienny i metan z węgla kamiennego, kruszce metali szlachetnych, rudy metali z wyjątkiem darniowych rud żelaza, metale w stanie rodzimym, apatyt, baryt, fluoryt, fosforyt, gips, anhydryt, piryt, siarka rodzima, sole potasowe i potasowo-magnezowe, sole strontu, sól kamienną, azbest, bentonit, diatomit, dolomit, gliny biało wypalające się i kamionkowe, gliny i łupki ogniotrwale, grafit, kaolin, kamienie szlachetne i ozdobne, kwarc, kwarcyt, magnezyt, miki, marmury i wapienie krystaliczne, piaski formierskie i szklarskie, skalenie i ziemię krzemionkową. Pozostałe kopaliny należały do grupy kopalin pospolitych.

² Zobacz też *P. Wojtulek, T. Kocowski*, Unijna zasada niedyskryminującego dostępu a system udzielania zezwoleń w polskim prawie geologicznym, *Prz.G.* 2018, Nr 66 (2).

Rozdział 2. Aksjologiczne uwarunkowania prawa geologicznego i górniczego

Literatura: *R. Andrzejczuk*, Stała suwerenność nad zasobami i bogactwami naturalnymi, *Roczniki Nauk Prawnych* 1998, t. VIII; *M. Bar* i in., Prawo ochrony środowiska. Komentarz, Warszawa 2011; *K. Bohdanowicz*, Zasady prawa górniczego ze względu na rozwój górnictwa w Polsce, *Przegląd Górniczo-Hutniczy* 1921, Nr 9; *Z. Bukowski* i in., Prawo ochrony środowiska. Komentarz, Warszawa 2013; *G. Dobrowolski, G. Radecki* (red.), Prawna regulacja geologii i górnictwa w Polsce, Czechach i na Słowacji. Wybrane zagadnienia, Katowice 2014; *G. Dobrowolski* (red.), Gospodarowanie geologicznymi zasobami środowiska w świetle zasady zrównoważonego rozwoju. Zagadnienia prawne, Katowice 2018; *J. Osiejewicz*, Globalne zarządzanie zasobami ropy i gazu w perspektywie prawnomiędzynarodowej, Warszawa 2018; *H. Spasowska-Czarny*, Wywłaszczenie a nowe regulacje prawa geologicznego i górniczego, *Annales Universitatis Mariae Curie-Skłodowska* 2017, vol. LXIV (1); *W. Winkler*, Nowe prawo górniczne Republiki Federalnej Niemiec, NP 1984, Nr 6.

§ 7. Aksjologia krajowych systemów ustawodawstwa górniczego

Działalność geologiczno-górnicza jest sferą aktywności społecznej, w której 16
kolizje pomiędzy wartościami chronionymi przez system prawa są dostrzegalne w sposób szczególnie wyraźny. Kształtując regulacje prawne z zakresu prawa geologicznego i górniczego, ustawodawca staje nierazko przed koniecznością wyważenia kolidujących wartości i rozstrzygnięcia, które z nich znajdują pierwszeństwo przed innymi. Podstawowym obszarem przenikania się, a niekiedy także konfliktu wartości w prawie geologicznym i górnicznym jest zagadnienie własności złóż kopalini i uprawnień do ich wydobywania. Decydując, jakiemu podmiotowi należy przyznać własność złóż kopalini i w jakich ramach prawnych zaistnieje uprawnienie do wydobywania kopalini, ustawodawca musi mieć na względzie ochronę własności prywatnej właściciela gruntu, pod którym znajdują się złoża kopalini, a także szeroko rozumiany **interes publiczny**. Interes publiczny może zaś wyrażać się z jednej strony – w trosce o interesy majątkowe państwa i jego dochody z wydobywania kopalini; z drugiej strony – w dążeniu do ochrony egzystencjalnych stanów i dóbr (takich jak bezpieczeń-

stwo publiczne, życie i zdrowie, środowisko naturalne) przed negatywnymi następstwami działalności górniczej; wreszcie z trzeciej strony – w stymulowaniu służącego rozwojowi gospodarczemu państwa poszukiwaniu złóż kopalin i otwieraniu nowych możliwości ich eksploatacji.

Na tle uregulowania kwestii własnościowych i uprawnień do wydobywania kopalin w ustawodawstwach poszczególnych państw ukształtowały się cztery systemy prawne:

- 1) system oparty na prawie akcesji,
- 2) system oparty na wolności górniczej,
- 3) system koncesyjny,
- 4) system wyłączności państwa.

Pierwszy z wyróżnionych systemów jako wartość nadrzędną ujmuje własność prywatną właścicieli gruntów, pod którymi znajdują się złoża kopalin. System ten opiera się na tzw. **prawie akcesji**, zgodnie z którym własność gruntu obejmuje także wszystko to, co zalega pod powierzchnią gruntu¹. Właścicielom gruntów przysługuje zatem prawo do zakładania kopalni na należących do nich nieruchomościach, bez konieczności uzyskiwania od organów władzy publicznej szczególnego tytułu prawnego do znajdujących się pod gruntem kopalin. System oparty na prawie akcesji w najszerszym zakresie przyjęły ustawodawstwa krajów anglosaskich, w szczególności Wielkiej Brytanii i Stanów Zjednoczonych, chociaż w ograniczonym stopniu zastosowano go także w wybranych państwach Europy kontynentalnej w odniesieniu do minerałów pospolitych, takich jak m.in. piasek, żwir i torf². Prawo do zakładania kopalni na własnym gruncie i prawo własności wydobywanych spod własnego gruntu kopalin nie są jednak równoznaczne z prawem do prowadzenia wydobywania w sposób wolny od regulacji prawnej. Działalność górnicza podlega bowiem przepisom mającym na celu ochronę podstawowych dóbr i stanów (tzw. dóbr i stanów policyjnych), takich jak bezpieczeństwo publiczne, życie i zdrowie czy środowisko naturalne, które mogłyby zostać naruszone wskutek wykonywania działalności górniczej w sposób swobodny i nieskrępowany.

Trzy pozostałe systemy, w odróżnieniu od systemu opartego na prawie akcesji, zasadzają się na rozdzieleniu prawa własności gruntu i prawa własności kopalin zalegających pod powierzchnią ziemi. Drugi system, ukształtowany pod wpływem idei liberalizmu gospodarczego, na pierwszym planie stawia rozwój gospodarczy i maksymalizowanie korzyści ekonomicznych wynikających

¹ K. Bohdanowicz, *Zasady prawa górniczego ze względu na rozwój górnictwa w Polsce*, Przegląd Górniczo-Hutniczy 1921, Nr 9, s. 386.

² D.R. Kijowski, *Pozwolenia w administracji publicznej*, Białystok 2000, s. 158–159.

z eksploataowania nowo odkrywanych złóż¹. Jego podstawą jest zasada wolności górniczej (niem. *Bergbaufreiheit*), zgodnie z którą każdemu przysługuje prawo do poszukiwania złóż kopalin na terytorium danego kraju, co obejmuje także nieruchomości należące do osób prywatnych – osoby te nie mogą sprzeciwić się prowadzeniu na ich gruntach prac poszukiwawczych, chociaż uprawnione są do uzyskania z tego tytułu odszkodowania². W przypadku wykrycia złoża, o odpowiednio znacznej objętości i zdolności do eksploatacji, osoba, która złożo odkryła, może wystąpić do właściwych organów władzy publicznej o wydanie jej aktu nadania, na podstawie którego nabędzie własność odkrytych przez siebie kopalin i uzyska prawo do założenia kopalni³. System oparty na wolności górniczej ukształtował się w prawie niemieckim – inkorporowała go pruska ustawa górnicza z 1865 r., która przez ponad sto lat była podstawowym aktem prawnym kształtującym wykonywanie działalności górniczej w Niemczech. Odstąpienie od wolności górniczej w prawie niemieckim nastąpiło wraz z wejściem w życie ustawy o prawie górniczym z 1980 r., opartej na systemie koncesyjnym⁴.

W **systemie koncesyjnym** wartością chronioną w stopniu najwyższym jest interes publiczny, konkretyzujący się przede wszystkim w postaci interesów majątkowych państwa. System ten zakłada, że własność kopalin należy do państwa, a co z tym związane – państwu przysługuje prawo do poszukiwania, odkrywania i wydobywania kopalin. Podmioty prywatne mogą zaś prowadzić działalność górniczą wyłącznie na podstawie koncesji, tj. aktu wydanego przez właściwy organ władzy publicznej, uprawniającego do eksploracji i eksploatacji złóż kopalin w oznaczonym zakresie⁵. Własność kopalin wydobywanych przez koncesjonariusza przypada jemu samemu – koncesjonariusz, jako przedsiębiorca prywatny, bierze odpowiedzialność za rezultaty gospodarcze i finansowe wykonywanej przez siebie działalności. Wydanie koncesji oraz wykonywanie działalności na podstawie koncesji są często związane z obowiązkiem uiszczania przez koncesjonariusza (podmiot, który otrzymał koncesję) opłat na rzecz budżetu państwa. Koncesje mogą być przyznawane zarówno na czas określony, jak i na czas nieoznaczony, przy czym prowadzenie działalności przez koncesjonariusza podlega kontroli ze strony organów władzy publicznej, które w przypadku naruszania przepisów prawa lub też – niekiedy – naruszania różnie ujmowanego interesu publicznego są władne cofnąć koncesję.

¹ *W. Winkler*, Nowe prawo górnicze Republiki Federalnej Niemiec, NP 1984, Nr 6, s. 121.

² *D.R. Kijowski*, Pozwolenia, s. 160.

³ Sprawa reformy ustawodawstwa naftowego, Przemysł Naftowy 1931, z. 2, s. 34.

⁴ *W. Winkler*, Nowe prawo, s. 120.

⁵ *D.R. Kijowski*, Pozwolenia, s. 160–161.

[Przejdź do księgarni →](#)